

[Erik Eriksen.]

at det mange steder volder bekymring. Man kan vist heller ikke hævde, at overbudgetteringen har bevirket en konsolidering af den valutafremgang, der fandt sted i de første 2 år af regeringens tilværelse; snarere, tror jeg, kan det spørgsmål rejses, om ikke den umådeholdne skatteudskrivning i virkeligheden skærper de inflatoriske tendenser. Det er på denne baggrund, det undrer mange, at skatterne er steget stærkere end produktionen, for realiteten er jo i dag, at befolkningen føler skattetrykket meget mere urimeligt end tidligere.

Gennem tiderne er vort skattesystem forsynet med mange lapper, men lapperne strækker ikke længere til, og derfor er behovet for en skattereform i forbindelse med en klækkelig skattenedsættelse vokset så stærkt, at hverken socialdemokrater eller radikale kan sidde det overhørig. Venstre og det konservative folkeparti har for længst taget konsekvenserne af denne udvikling; 3 gange har vi fremlagt omhyggeligt udarbejdede skitseforslag til en skattereform, som, så vidt jeg kan skønne, opfylder alle de ønsker, man med rimelighed kunne nære til en skattereform og en skattelettelse i hvert af de finansår, som forslagene har omfattet.

Oppositionen har i dag for tredje gang fremsat nye forslag til beslutning om disse reformer. Disse forslag bygger på det nøjeste på det forslag, vi fremsatte i begyndelsen af indeværende år, men i det næstfølgende finansår — det bliver altså i 1961-62 — har vi efter en samlet vurdering ment det både ønskeligt og forsvarligt at udbygge forslaget, og den samlede skattelettelse bliver altså ca. 770 mill. kr. Det er vist værd at understrege, at hele forøgelsen af opsparingen kommer familier — ganske særlig familier med børn — til gode. Vi bygger på skattefradragsrettens bevarelse. Vi mener, der er megen grund til at lægge vægt på det delingsystem, vi foreslår ved beskatning af ægtefæller, hvad enten manden alene tjener hele indkomsten eller hustruen har selverhverv. Herved undgår man bl. a., at hustruens indkomst bliver beskattet hårdere ved at blive tillagt mandens indkomst. Det har også sin betydning, at man i skattelovgivningen respekterer det arbejde, som den hjemmearbejdende hus-

moder udfører i hjem eller bedrift, hvor det nu kan være. Ligeledes, synes jeg, er der noget meget principielt rigtigt i den udvikelse, som foreslås på dette område, således at der gives hustruen ret til helt skattefrit at tjene et vist beløb. Dette vil utvivlsomt animere til at tage kortvarigt arbejde i perioder, hvor der er brug for det.

De opsparingsfremmende regler er også en betydelig forbedring. Det skal kunne betale sig at arbejde og spare op.

Lempelsen af ejendomsbeskatningen er jo også i det store og hele uforandret fra vort tidligere forslag, og jeg skal i øvrigt indskrænke mig til at henvise til ordførernes udtalelser for et øjeblik siden.

Se, som tiden er gået, så er regeringen jo nået til den samme erkendelse som vi, at det simpelt hen er nødvendigt med en skattereform. Jeg kan ikke lade være med at sige, at der jo uægtelig er et spring i opfattelsen, siden det ærede medlem hr. Aage Fogh som formand for den radikale folketingsgruppe skarpt blev afvist af den daværende statsminister, da han under åbningsdebatten i disse dage for et år siden foreslog skattelettelser på 300-400 mill. kr. eller rundt regnet det samme nettobeløb, som oppositionen gik ind for.

Der er en forskel; som situationen har udviklet sig, siden fællesudtalelsen fra venstre og det konservative folkeparti blev fremsat for et år siden, har denne fællesudtalelse i høj grad præget den offentlige debat, og man behøvede ikke at være en særlig opmærksom tilhører i dag for at høre, at den stadig væk beskæftigede det ærede medlem hr. Per Hækkerups tanker og sind. Åbningsdebatten blev sidste år domineret af oppositionens programudtalelse, ganske som den er blevet det nu, ved ordførernes udtalelser. I pressen og på møder har den dannet grundlag — jeg tror ganske simpelt, det er, fordi venstre og de konservative har formået at opstille en sammenhængende politik, hvis liberale sigte og forankling umiddelbart må tale til titusinder af mennesker langt ud over vore to partiers egne tilhængere.

Man kan meget let, siger jeg, konstatere, hvilket indtryk denne politik har gjort; man kan også se, hvor stort et indtryk fællesudtalelsen og vore forslag har gjort, ved at sammenholde den højtærede stats-